

Thời sự Việt Nam
Chủ đề: Nỗi nhục của một Dân Tộc Anh Hùng
Tác giả: Tàu cộng Yang Jiechi
Người dịch: Vũ Đông Hà

KHÔNG CẦN PHẢI ĐÁNH VIỆT NAM CHÚNG NÓ

Mới đây, tên Tàu cộng Dương Khiết Trì (Yang Jiechi), cựu bộ trưởng Ngoại Giao Trung Cộng (2007-2013) đã viết một bài về vấn đề này, tựa đề:

“Không cần phải đánh Việt Nam chúng nó!”

Mọi người Việt Nam đều nên đọc bài này, nguyên văn dưới đây: (trích)

Tại sao phải đánh chúng khi hơn 700km² vùng biên giới phía nam của ta đã được chúng dâng cho ta, một nửa Thác Bản Giốc đã được ta cắm cờ 5 sao, Ải Nam Quan đã trở thành Hữu Nghị Quan mà chúng vẫn cực kỳ coi trọng đại cục hữu nghị giữa hai đảng và nâng niu gìn giữ để trao lại cho những thế hệ mai sau của chúng.

Súng đạn nào mãnh liệt bằng phong bì tổng vào miệng chúng để sau đó Đại Hán ta ngồi ngay trên nóc nhà Tây Nguyên, đào mò xới mả đất Mẹ của chúng, thải chất độc vào môi trường của chúng và Bộ chính trị của chúng vẫn khăng khăng đây là chiến lược đã quyết, là chính sách công nghiệp hóa hiện đại đất nước không thể ngừng.

Xe tăng đại pháo nào bằng hàng ngàn công trình xây dựng để những sư đoàn Trung Hoa trong bộ áo công nhân có mặt trên xứ sở của chúng, kéo dài từ mũi Cà mau cho đến Hữu nghị quan.

Phi cơ, chiến hạm sao bằng 90% gói thầu của chúng ta đang khống chế nền kinh tế của chúng, hàng hóa thặng dư made in China đang ở trên thân thể chúng, bàn ăn của chúng, bao tử của chúng, nhà cầu của chúng.

Tại sao phải đánh chúng khi chỉ cần đóng đường biên giới là dân của chúng không đủ tiền mua quần áo mặc, thực phẩm, hàng hóa tiêu dùng, xe dream và giấc mơ thấp hèn của chúng không còn chạy đầy đường, cắt xăng dầu là cả nước chúng tối đen và chỉ cần một cú nổ là Tây Nguyên của chúng sẽ nhuộm bùn đỏ.

Chúng ta không phải đánh, không phải bắn một viên đạn nào mà vẫn có thể làm sụp đổ thị trường chứng khoán của chúng, làm tán gia bại sản những tên đồng chí tư bản đỏ mà tài sản vốn liếng có được là nhờ vào và đang lệ thuộc vào nền kinh tế Trung Hoa made in Vietnam.

Tại sao chúng ta phải đánh?

Cần gì phải đánh khi cả vùng biển mà chúng gọi là biển Đông đã, đang và sẽ là sân nhà của chúng ta; khi ngư dân của chúng đi đánh cá trên vùng biển của tổ tiên chúng mà làm lết như đi ăn trộm; khi hải quân của chúng không dám lai vãng trong suốt thời gian giàn khoan khổng lồ của ta chậm chậm tiến vào và khoan vào lòng biển của chúng nó; khi sự chống trả của chúng là những lời tuyên bố đã trở thành trò hề trên sân khấu ngoại giao; khi phản đối của chúng là những cú điện đàm với lãnh đạo ta bằng cái điện thoại không cắm dây; và chúng ta chỉ cần đuổi chúng ra khỏi nhà của chúng bằng vòi rồng phun nước.

Cần gì phải đánh để chúng ta trở thành đạo quân xâm lăng và mang tiếng dưới mắt nhìn của thế giới, làm xấu đi hình ảnh yêu chuộng hòa bình của Đại Hán. Trong khi chúng ta đã từng bước trong hòa bình thành công thu tóm từng tấc đất, tấc biển, từng vùng đất, vùng biển của chúng bằng văn kiện do chính chúng ký kết. Trong khi chúng ta vô cùng hiệu quả trong tiến trình biến chủ quyền của chúng thành vùng tranh chấp, biến vùng tranh chấp thành vùng khai thác của ta và chúng chỉ dám vừa lên tiếng như chó sủa người qua đường vừa cúi đầu cam kết tất cả vì đại cục Việt-Trung.

Đó là đối với chúng ta.

Còn đối với dân của chúng.

Cần gì phải đánh khi chúng thay thế ta ngăn chặn, trấn áp, bắt giam, bỏ tù dân của chúng đứng lên phản đối Đại Hán. Đánh chúng sẽ khơi dậy lòng yêu nước của dân tộc chúng vốn đã là sức mạnh vô biên từng đánh bại chúng ta hàng ngàn năm qua. Đảng của chúng đã tích cực giúp chúng ta tiêu diệt lòng yêu nước của dân tộc chúng trong suốt bao năm qua, đã biến đa phần dân của chúng thành những đàn cừu chỉ muốn sống trong hòa bình của một cuộc đời nô lệ. Chúng đang làm tốt!

Chưa bao giờ trong lịch sử bành trướng, chúng ta có được một đám thái thú địa phương làm tay sai đắc lực và hiệu quả như chúng. Khi chúng ta có mặt ở biển Đông ngay trước cửa nhà chúng, chúng đã ra lệnh hải quân của chúng không được bén mảng sợ làm phiền lòng ta. Khi cần đốt phá, cướp của, giết người để bôi đen những tên biểu tình yêu nước, công an mật vụ của chúng ngoan ngoãn nghe lời ta tạm lánh. Khi cần cấm ngặt từng tên yêu nước nằng nổ xuống đường phản đối chúng ta, chúng đã nhiệt tình như những con chó Tứ Xuyên quên ăn quên ngủ canh gác ngày đêm. Tại sao chúng ta phải đánh chúng

và sau đó phải cai trị dân của chúng? Tại sao ta phải làm công việc đối phó với 90 triệu dân của chúng trong khi giống cầu phương nam này làm giỏi hơn chúng ta?

Chúng ta không cần đánh bởi chúng đã đánh dân của chúng thế chúng ta.

Chúng ta cũng không cần phải cướp vì chúng đã tự cướp nước của chúng để dâng để bán và sẽ tiếp tục dâng, tiếp tục bán cho chúng ta.

Khi cần chúng ta sẽ chuyển quân, kéo đại pháo, xe tăng chạy vòng quanh biên giới để giúp đảng của chúng nhân danh hòa bình, ngăn chặn hiểm họa chiến tranh mà trị đám dân muốn vọng động của chúng.

Người đứng đầu Thủ đô đã ra lệnh dân của chúng rằng:

“Biểu thị lòng yêu nước, yêu Thủ đô thông qua việc ra sức lao động, học tập, công tác và hưởng ứng các phong trào thi đua yêu nước nhằm phát triển kinh tế, văn hóa – xã hội, đảm bảo quốc phòng, an ninh và ổn định đời sống nhân dân...”

Người đứng đầu nhà nước ra lệnh cho dân của chúng rằng:

“Đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau phát triển sản xuất kinh doanh, nâng cao đời sống và góp phần cùng cả nước bảo vệ chủ quyền thiêng liêng của Tổ quốc theo đúng luật pháp của nước ta và luật pháp quốc tế...”

Chúng đã làm đúng bổn phận của một chư hầu trung thành với chính sách trị dân thuộc địa: hãy lo làm giàu và sống yên ổn. Dân của chúng chỉ được làm giàu và đó là phương thức duy nhất được cho phép để bảo vệ tổ quốc của chúng.

Không cần phải đánh. Cờ đại Hán của chúng ta sẽ từ 5 sao thành 6 sao phát phới trên toàn cõi lãnh thổ của chúng. Không bằng súng đạn mà sẽ bằng những văn kiện ký kết từng phần giao nhượng. Văn kiện sau cùng là văn kiện chúng ta viết sẵn cho chúng để chúng XIN ký kết được làm một vùng tự trị trong Đại Hán vĩ đại của chúng ta. (*ngung trích*)

Bài trên đây được *Vũ Đông Hà* dịch và đăng trên blog của Dân Làm Báo ngày 28-6-2016.

Dương Khiết Trì làm bộ trưởng Ngoại Giao nhưng lời lẽ sồng sọng và đều cáng như một tên thảo khấu. Tuy nhiên, những gì hắn nói là sự thật. Một sự thật không ai có thể chối cãi. Một sự thật bàng hoàng. Một sự thật như lưỡi dao nhọn đâm vào tim mỗi người Việt Nam yêu nước.

Đây là giờ của sự thật. Đảng CSVN với ba triệu đảng viên đã hiện nguyên hình là ba triệu sai nha của Đại Hán (?) để cai trị chín mươi triệu dân Việt Nam.

Chín mươi triệu dân Việt Nam sẽ làm gì trước sự thật này?

Tiếp tục cúi đầu ngoan ngoãn như một bầy cừu để giữ bộ da cho đến ngày bị lột đem bán?

Khoa bảng tiếp tục phục vụ đảng để đổi lấy những bổng lộc cho sự uơ hèn, khiếp nhục?

Thanh niên nam nữ tiếp tục chạy theo lối sống phù phiếm thấp hèn, đi tìm hưởng thụ trên một đất nước đã mất linh hồn?

Những người Việt Nam còn tâm huyết, còn lòng yêu nước, còn ý chí quật cường sẽ làm gì để trả lời tên “Đại Hán” (?) do bản Dương Khiết Trì?

“Giống cầu phương nam” sẽ tiếp tục làm giỏi công tác được bọn chủ mặt người dạ quý phương bắc giao phó, hay có lúc sẽ tỉnh ngộ thân phận chó săn, lột xác trở lại thành người, ngưng cầu xé đồng bào mình, và cùng đồng bào mình làm lại những trang sử oanh liệt của hàng ngàn năm trước, đánh đuổi lũ “Đại Hán” (?) thối tha ra khỏi bờ cõi, vất giò lên cổ chạy về phương bắc không kịp mặc quần, như tổ tiên của chúng ngày xưa.

Ký Thiệt

